

A close-up, top-down view of several elephant tusks protruding from their mouths. The tusks are light-colored and vary in length and thickness. The elephants' heads are partially visible, showing their grey, wrinkled skin.

De Courtneys op de beruchte roversroute

WILBUR

BLAUWE HORIZON

SMITH

A large, detailed wooden ship's wheel with multiple spokes, some of which are painted blue. The wheel is positioned in the foreground, looking out over a turbulent sea with white-capped waves. In the background, there are dark, rocky hills under a dramatic, cloudy sky with some light breaking through.

XANDER

THRILLER

Ze stonden met zijn drieën aan de rand van de zee en zagen hoe de maan een glanzend pad van regenboogkleuren over het donkere water legde.

‘Over twee dagen is het volle maan,’ zei Jim Courtney vol vertrouwen. ‘De grote zeebrasems zullen hongerig als leeuwen zijn.’ Een golf rolde het strand op en schuimde om zijn enkels.

‘Laten we de boot het water in duwen in plaats van hier te staan kletsen,’ stelde zijn neef, Mansoer Courtney, voor. Zijn haar glansde in het maanlicht als pas geslagen koper en zijn tanden glinsterden toen hij glimlachte. Hij stootte de zwarte jongeman naast hem die alleen een witte lendendoek droeg lichtjes aan. ‘Kom op, Zama.’ Ze bogen zich voorover en duwden tegen het kleine vaartuig, dat onwillig naar voren gleed. Ze duwden nog een keer, maar nu bleef het in het natte zand steken.

‘Wacht op de volgende grote golf,’ zei Jim en ze stonden er al klaar voor. ‘Daar komt hij!’ De golf vormde ver in de zee een bult en naderde snel terwijl hij steeds hoger werd. Hij barstte als een witte muur uiteen toen hij brak en stroomde schuimend het strand op. Hij wierp de boeg van de smalle sloep omhoog en zijn kracht deed hen wankelen zodat ze zich aan het dolboord moesten vastklemmen toen het water tot aan hun middel om hen heen kolkte.

‘Allemaal tegelijk!’ schreeuwde Jim en ze duwden met vereende krachten tegen de boot. ‘Loop mee!’ De skiff kwam los en gleed naar voren. Ze gebruikten de terugloop van de golf om het vaartuig in zee te duwen tot ze tot hun schouders in het water stonden. ‘Aan de riemen!’ bracht Jim proestend uit toen de volgende golf boven zijn hoofd brak. Ze grepen de zijkant van de sloep vast en hesen zich aan boord terwijl het water van hen afstroomde. Opgewonden lachend pakten ze de lange riemen die op de bodem lagen en staken ze in de dollen.

‘Roeien maar!’ De riemen verdwenen in het water en maakten een slag. Toen ze bovenkwamen, droop het water dat in het maanlicht zilverkleurig leek ervan af en liet kleine lichtgevende draaikolkjes op het oppervlak achter. De boot danste van de woelige branding vandaan en hun slagen namen het soepele ritme aan dat op langdurige oefening duidde.

‘Welke kant op?’ vroeg Mansoer. Zama en hij keken als vanzelfsprekend naar Jim. Hij was altijd de leider.

‘Naar de Heksenketel!’ zei Jim gedecideerd.

‘Dat dacht ik wel.’ Mansoer lachte. ‘Je hebt nog steeds een wrok tegen Big Julie.’ Zama spuwde in het water zonder de slag te missen.

‘Pas maar op, Somoya. Big Julie heeft nog steeds een wrok tegen jou.’ Zama sprak in het Lozi, zijn moedertaal.

‘Somoya’ betekende ‘wilde wind’. Het was de naam die Jim in zijn jeugd had gekregen vanwege zijn opvliegendheid.

Jim keek boos bij de herinnering. Geen van hen had de vis die ze Big Julie noemden ooit gezien, maar ze wisten dat het een vrouwtje was en geen mannetje omdat alleen het vrouwtje zo groot en sterk werd. Ze hadden haar kracht vanuit de diepte gevoeld toen ze aan de strak gespannen kabeljauwlijn trok. Het zeewater was omhooggespoten van het touw, dat begon te roken terwijl het over het dolboord schoot. Het sneed een diepe gleuf in het hardhout uit en het bloed druppelde van hun opengehaalde handen.

‘In 1715 was mijn vader aan boord van de oude *Maagd van Oman* toen het schip bij Danger Point aan de grond liep,’ zei Mansoer in het Arabisch, zijn moedertaal. ‘De stuurman probeerde met een touw door de branding naar de kust te zwemmen en toen hij halverwege was, kwam een grote rode steenbrasem onder hem omhoog. Het water was zo helder dat ze konden zien dat hij van drie vadem diep kwam. Hij beet het linkerbeen van de stuurman boven de knie af en slikte het in één keer door, zoals een hond met een kippenvleugel zou doen. De stuurman probeerde de vis te verjagen door te schreeuwen en op het water te slaan, dat al schuimde van zijn eigen bloed, maar het dier cirkelde onder hem rond en greep zijn andere been. Het trok hem onder water en nam hem mee de diepte in. Ze hebben hem nooit meer teruggezien.’

‘Elke keer dat ik naar de Heksenketel wil, vertel je dat verhaal,’ bromde Jim somber.

‘En elke keer schijt je zeven kleuren bagger,’ zei Zama in het Engels. Ze hadden zoveel tijd met zijn drieën doorgebracht dat ze elkaars taal vloeiend spraken – Engels, Arabisch en Lozi. Ze schakelden moeiteloos van de ene op de andere taal over.

Jim lachte, meer om zijn gevoelens te onderdrukken dan omdat hij de opmerking leuk vond. ‘Van wie heb je die walgelijke uitdrukking in godsnaam geleerd, heiden die je bent!’

Zama grijnsde. ‘Van je verheven vader,’ kaatste hij terug en voor één keer wist Jim niets terug te zeggen.

Hij keek naar de lichter wordende horizon. ‘Over twee uur gaat de zon op. Ik wil daarvóór boven de Heksenketel zijn. Dat is de beste tijd om weer te proberen Julie te grazen te nemen.’

Ze roeiden het hart van de baai in over de golven van de Kaap die in ongebonden

gelederen van hun lange reis over het zuidelijke deel van de Atlantische Oceaan aankwamen. Doordat de wind vol op de boeg stond, konden ze het enige zeil niet hijsen. Achter hen verrees majestueus het maanverlichte massief van de Tafelberg met zijn platte top. Vlak voor de berg lag een donkere verzameling schepen voor anker waarvan de meeste hun ra's hadden gestreken. Deze ligplaats was de karavanserai van de zuidelijke zeeën. De koopvaardij- en oorlogsschepen van de Vereenigde Oost-Indische Compagnie, de voc, en die van een stuk of zes andere landen gebruikten Kaap de Goede Hoop om te provianderen en opnieuw gekalfaat te worden na hun lange tocht over de oceaan.

Op dit vroege uur was er maar weinig licht aan de kust te zien, alleen de vage lichten van de lantaarns aan de muren van het kasteel en achter de ramen van de haventaveernes waar de bemanningen van de schepen in de baai nog steeds aan het brassen waren. Jims blik dwaalde automatisch af naar een speldenknop van licht die door meer dan een zeemijl duisternis van de andere gescheiden was. Daar waren het pakhuis en het kantoor van de Handelmaatschappij Gebroeders Courtney en hij wist dat het licht brandde achter het raam van het kantoor van zijn vader op de tweede verdieping van het enorme pakhuis.

'Pappa zit weer centen te tellen.' Hij lachte voor zich uit. Tom Courtney, Jims vader, was een van de succesvolste handelaren van Kaap de Goede Hoop.

'We naderen een eiland,' zei Mansoer zonder zijn slag te onderbreken en Jim richtte zijn aandacht weer op hun koers. Hij trok aan het roertouw dat om de grote teen van zijn blote rechtervoet was gewikkeld en ze wijzigden hun koers iets naar bakboord in de richting van de noordpunt van Robbeneiland. Ze konden de robben in de nachtlucht al ruiken: de doordringende stank van hun met vis verzadigde mest was verstikkend. Toen ze dichterbij waren, ging Jim op de doft staan om hun positie te bepalen. Hij zocht de oriëntatiepunten aan de kust die hem in staat zouden stellen om de sloep precies boven het diepe gat te krijgen dat ze de Heksenketel hadden genoemd.

Plotseling schreeuwde hij geschrokken en liet hij zich op de doft terugzakken. 'Moet je die stommeling zien! Hij gaat ons overvaren. Roeien, verdomme, roeien!' Een vierkant getuigd schip met heel veel zeilen was snel en geruisloos om de noordpunt van het eiland gekomen. Voortgedreven door de noordwester kwam het met angstaanjagende snelheid op hen af.

'Die vervloekte Hollandse kaaskop!' schold Jim terwijl hij aan de lange riem trok. 'Die moordzuchtige zoon van een straathoer. Die zoetwatermatroos! Hij voert niet eens licht!'

'En waar heb jij die taal in godsnaam geleerd?' vroeg Mansoer hijgend tussen zijn vertwijfelde slagen door.

‘Je bent net zo’n clown als die stomme Hollander,’ zei Jim grimmig. Het schip doemde voor hen op en zijn boeggolf glansde zilverkleurig in het maanlicht.

‘Praai het!’ Mansoers stem kreeg plotseling een scherpe klank toen het gevaar nog acuter werd.

‘Verspil je adem niet,’ antwoordde Zama. ‘Ze slapen vast. Ze horen je niet! Roeien!’ Ze trokken aan de riemen en leken door het water te vliegen, maar het grote schip naderde nog sneller.

‘We zullen moeten springen?’ Mansoers gespannen toon was vragend.

‘Mooi!’ kreunde Jim. ‘We zitten recht boven de Heksenketel. Dan kun je gelijk het verhaal van je vader testen. Zal Big Julie eerst je linker- of je rechterbeen afbijten?’

Ze roeiden in stilte als bezetenen door. Het zweet brak hen uit en glansde in de koele nachtlucht op hun vertrokken gezichten. Ze probeerden zich in veiligheid te brengen tussen de rotsen waar het grote schip niet kon komen, maar ze waren er nog een kabellengte vandaan. De hoge zeilen torenden nu boven hen uit en ontrokken de sterren aan hun zicht. Ze hoorden het geroffel van de wind in de zeilen, het gekraak van de spanten en het melodieuze geklots van de boeggolf. De jongens zwegen alle drie, maar terwijl ze verwoed aan de riemen trokken, keken ze vol angst naar het schip omhoog.

‘Lieve Jezus, spaar ons!’ fluisterde Jim.

‘In Allahs naam!’ zei Mansoer zacht.

‘Alle vaders van mijn stam!’

Ze riepen allemaal hun eigen god of goden aan. Zama miste geen slag, maar zijn ogen glansden wit in zijn zwarte gezicht toen hij zag dat de dood steeds dichterbij kwam. De drukgolf voor de boeg van het schip tilde hen omhoog en plotseling surfen ze erop. Ze werden naar achteren geslingerd en schoten met het achterschip naar voren langs de flank van de golf naar beneden. De spiegel dook onder en de sloep liep vol met ijskoud water. De drie jongens werden over de reling geslingerd op het moment dat de enorme romp de boot raakte. Toen hij kopje-onder ging, realiseerde Jim zich dat het schip hen alleen maar had geschampt. De sloep werd opzij geslingerd, maar hij hoorde geen gekraak van barstende spanten.

Jim werd diep onder water gedreven, maar hij probeerde nog dieper te zwemmen. Hij wist dat het fataal zou zijn als hij met de onderkant van het schip in aanraking kwam. Na de tocht over de oceaan die het had gemaakt, zou er een dikke korst van eendenmossels op zitten en de vlijmscherpe schelpen zouden het vlees van zijn botten rijten. Hij spande elke spier van zijn lichaam in afwachting van de pijn, maar die kwam niet. Zijn longen brandden en zijn borst ging op en neer door de dwingende behoefte om adem te halen. Hij vocht ertegen tot hij zeker wist dat het schip uit de buurt was, draaide zich toen om naar het oppervlak en schoot met bewegende

armen en benen omhoog. Door het kristalheldere water zag hij de gouden contour van de maan, trillend en bijna onstoffelijk, en hij zwom er met al zijn kracht naartoe. Plotseling schoot hij uit het water omhoog en vulde hij zijn longen met lucht. Hij rolde zich hijgend en proestend op zijn rug en zoog de zoete, leven gevende lucht naar binnen. ‘Mansoer! Zama!’ piepte hij met zijn pijnlijke longen. ‘Waar zijn jullie? Zeg wat, verdomme. Laat jullie horen!’

‘Hier!’ Het was Mansoers stem en Jim keek zoekend rond. Zijn neef klemde zich aan de volgelopen sloep vast en zijn lange rode krulhaar plakte aan zijn gezicht als de pels van een zeehond. Toen schoot tussen hen in een ander hoofd uit het water omhoog.

‘Zama.’ Met twee bovenhandse slagen was hij bij hem en hij trok zijn gezicht uit het water. Zama hoestte en braakte een straal zeewater en kots uit. Hij probeerde zijn armen om Jims nek te slaan, maar Jim dook weg tot Zama zijn poging staakte en sleepte hem toen naar de zijkant van de slingerende boot. ‘Hier! Pak vast.’ Hij leidde Zama’s hand naar het dolboord. Ze bleven er met zijn drieën happend naar lucht aan hangen.

Jim herstelde zich als eerste voldoende om zijn woede te kunnen uiten. ‘Die vuile hoerenzoon!’ bracht hij hijgend uit, terwijl hij het wegvarende schip nakeek. Het zeilde kalmpjes verder. ‘Hij weet niet eens dat hij ons bijna gedood heeft.’

‘Het stinkt nog erger dan de robbenkolonie.’ Mansoers stem klonk nog steeds rauw en door de inspanning van het spreken kreeg hij een hoestbui.

Jim snoof de lucht op en rook de smerige geur. ‘Een slavenschip. Een vervloekt slavenschip,’ zei hij woedend. ‘Die lucht is onmiskenbaar.’

‘Of een gevangenenschip,’ zei Mansoer schor. ‘Waarschijnlijk deporteren ze gevangenen van Amsterdam naar Batavia.’ Ze zagen dat het schip van koers veranderde en zijn zeilen kregen in het maanlicht een andere vorm toen het een bocht maakte om de baai binnen te gaan en zich te voegen bij de andere schepen die voor anker lagen.

‘Ik denk dat ik de kapitein maar eens in een van de kroegen in de haven ga opzoeken,’ zei Jim dreigend.

‘Mooi niet!’ zei Mansoer. ‘Hij zou een mes tussen je ribben steken. Laten we de boot leeghozen.’ Er waren maar een paar vingerbreedten van het boord vrij, dus moest Jim zich over de spiegel de sloep in laten glijden. Hij tastte onder de doft en vond de houten emmer die nog onder de bank bevestigd zat. Ze hadden al hun uitrusting stevig vastgebonden voor het riskante eerste deel van hun tocht door de branding. Hij begon te hozen en goot een gestage stroom water over de reling. Tegen de tijd dat de sloep halfleeg was, had Zama zich voldoende hersteld om aan boord te klimmen om hem af te lossen. Jim haalde de riemen binnen die nog steeds

naast de boot dreven en controleerde de andere spullen. ‘Het vistuig is er nog allemaal.’ Hij opende een zak en keek erin. ‘Zelfs het aas.’

‘Gaan we door?’ vroeg Mansoer.

‘Natuurlijk. Waarom zouden we in vredesnaam niet doorgaan?’

‘Tja... Mansoer keek twijfelend. ‘We zijn bijna verdronken.’

‘Maar het is niet gebeurd,’ zei Jim bruusk. ‘Zama heeft de sloep leeggehoosd en de Heksenketel is minder dan een kabellengte hiervandaan. Big Julie wacht op haar ontbijt. Laten we haar gaan voeren.’ Ze namen hun plaats op de doften weer in en streken de lange riemen. ‘Die rottige kaaskop heeft ons een uur vistijd gekost,’ zei Jim bitter.

‘Het had je veel meer kunnen kosten, Somoya,’ zei Zama lachend, ‘als ik er niet was geweest om je uit het water te trekken...’ Jim pakte een dode vis uit de zak met aas en gooide die naar Zama’s hoofd. Ze hervonden snel hun goede humeur en kameraadschap.

‘Hou de riemen stil, we zijn er bijna,’ zei Jim. Ze begonnen aan het nauwkeurige karwei om de sloep boven het rotsachtige gat in de groene diepte onder hen te manoeuvreren. Ze moesten het anker op de richel aan de zuidkant van de Heksenketel uitgooien en zich daarna op de stroming tot boven het diepe, onderaardse ravijn laten drijven. Hun werk werd bemoeilijkt door de kolkende stroming waaraan de Heksenketel zijn naam te danken had en ze misten twee keer hun doel. Met veel gezweet en gevloek haalden ze de steen op van vijftieng kilo die als anker dienstdeed en probeerden het opnieuw. Stiekem als een dief begon de zon in het oosten op te gaan voordat Jim met de kabeljauwlijn zonder aas de diepte peilde om er zeker van te zijn dat ze precies op de juiste plek zaten. Hij strekte zijn armen zijwaarts uit en mat met de afstand tussen de toppen van zijn middelvingers de lijn op terwijl deze over de rand van de boot gleed.

‘Drieëndertig vadem!’ riep hij toen hij voelde dat het dieplood de bodem raakte. ‘Bijna zestig meter. We zitten recht boven Big Julies eetkamer.’ Hij haalde het dieplood snel met twee handen op. ‘Maak het aas maar vast, jongens!’ Ze verdrongen elkaar om bij de zak met aas te komen. Jim was er het eerst bij en griste het aantrekkelijkste aas, een harder zo lang als zijn onderarm, onder Mansoers vingers vandaan. Hij had hem de vorige dag in de lagune voor het pakhuis van het bedrijf in zijn net gevangen. ‘Die is te goed voor jou,’ verklaarde hij. ‘Er is een echte visser voor nodig om Julie te vangen.’ Hij haalde de punt van de stalen haaienhaak door de oogkassen van de harder. De haak was twee handlengtes breed. Jim schudde de onderlijn uit. Het was een stalen ketting van drie meter, licht maar sterk. Alf, de smid van zijn vader, had hem speciaal voor hem gesmeed. Jim wist zeker dat de ketting zelfs de pogingen van een grote steenbrasem om het staal tegen het rif kapot te schuren, zou

weerstaan. Hij slingerde het aas boven zijn hoofd rond en vierde de zware kabeljauwlijn met elke draai tot hij hem ten slotte losliet en hem samen met de onderlijn ver op het groene oppervlak liet neerkomen. Toen het aas in de diepte zonk, liet hij de lijn erachteraan vieren. ‘Zó Big Julies keel in,’ zei hij glunderend. ‘Deze keer ontkomt ze me niet. Deze keer is ze van mij.’ Toen hij voelde dat het dieplood de bodem raakte, legde hij een wikkel van de lijn op het dek en ging er met zijn blote rechtervoet stevig op staan. Hij moest zijn beide handen op de riem houden om de stroming tegenwicht te bieden en de sloep op zijn plek boven de Heksenketel te houden, terwijl de zware lijn recht op en neer ging.

Zama en Mansoer visten met lichtere haken en lijnen en ze gebruikten stukken makreel als aas. Ze haalden bijna onmiddellijk vis binnen: rozerode stompneuzen, kronkelende, zilverkleurige brasems en gevlekte tijgervissen die knorden als biggetjes toen ze de haak uit hun bek trokken en ze in het ruim gooiden.

‘Kleine visjes voor kleine jongetjes!’ zei Jim spottend. Hij testte zijn eigen zware lijn en roeide rustig om de boot in de stroming op zijn plaats te houden. De zon kwam boven de horizon uit en haalde de kilte uit de lucht. Jim en Mansoer trokken hun bovenkleding uit tot ze, net als Zama, alleen hun lendendoek droegen.

Vlakbij zwermden de zeehonden over de rotsen uit en doken en spartelden rondom de verankerde sloep. Plotseling dook een grote mannetjeszeehond onder de boot door en greep de vis die Mansoer wilde binnenhalen. Hij rukte hem van de haak en kwam een paar meter verder met de vis tussen zijn kaken boven water.

‘Godvergeten rotbeest!’ riep Mansoer verontwaardigd toen de zeehond de gestolen vis op zijn borst hield en er met zijn glanzende tanden stukken afrukte. Jim liet de riem zakken en stak zijn hand in zijn tas met visgerei. Hij haalde er zijn slinger uit en stopte een door het water afgesleten kiezelsteen in de zak. Hij haalde zijn ammunitie uit de bedding van de stroom aan de noordkant van het landgoed en elke steen was rond, glad en perfect van gewicht. Jim had met de slinger geoefend tot hij een hoog vliegende gans er vier van de vijf keer mee kon neerhalen. Hij draaide de slinger boven zijn hoofd rond tot hij zoefde van snelheid. Toen liet hij de kiezelsteen uit de zak schieten. Hij raakte de mannetjeszeehond in het midden van zijn ronde, zwarte schedel en ze hoorden dat het fragiele bot verbrijzeld werd. Het dier stierf onmiddellijk en zijn kadaver dreef op de stroming weg.

‘Die zal geen vis meer stelen.’ Jim stopte de slinger terug in de zak. ‘En de rest heeft een lesje in manieren geleerd.’ De andere zeehonden zwenkten van de sloep vandaan. Jim pakte de riem weer op en ze hervatten hun gesprek.

Vorige week was Mansoer op een van de schepen van de Courtneys teruggekeerd van een handelsreis langs de oostkust van Afrika tot aan de Hoorn van Ormoes. Hij beschreef de wonderen die hij had gezien en de fantastische avonturen die hij,

samen met zijn vader, die op die reis kapitein van het *Geschenk van Allah* was geweest, had beleefd.

Mansoers vader, Dorian Courtney, was de andere partner van de handelmaatschappij. In zijn vroege jeugd was hij door Arabische zeerovers gevangengenomen en verkocht aan een prins van Oman die hem later geadopteerd en tot de islam bekeerd had. Zijn halfbroer Tom Courtney was een christen, terwijl Dorian een moslim was. Toen Tom hem gevonden en uit handen van de Arabieren gered had, waren ze succesvolle zakenpartners geworden. Samen hadden ze toegang tot de beide religieuze werelden en het was hun onderneming voor de wind gegaan. In de afgelopen twintig jaar hadden ze handelgedreven in India, Arabië en Afrika en hun exotische goederen in Europa verkocht.

Terwijl Mansoer praatte, keek Jim naar het gezicht van zijn neef en weer benijdde hij hem om de schoonheid en charme die Mansoer van zijn vader had geërfd, samen met zijn roodgouden haar dat dik over zijn schouders viel. Net als Dorian was hij lenig en snel, terwijl Jim, net als zijn vader, breed en sterk was. Zama's vader, Aboli, had hen vergeleken met een stier en een gazelle.

'Schiet op, neef!' Mansoer onderbrak zijn verhaal om Jim even te plagen. 'Straks hebben Zama en ik de boot al tot aan de rand met vis gevuld terwijl jij nog staat te suffen. Vang ook eens een vis!'

'Bij mij gaat kwaliteit altijd boven kwantiteit,' kaatste Jim op smalende toon terug.

'Goed, als je toch niets beters te doen hebt, kun je ons vertellen over je reis naar het land van de Hottentotten.' Mansoer zwaaide weer een glanzende, spartelende vis over de rand van de boot.

Jims open, eerlijke gezicht lichtte op bij de herinnering aan zijn eigen avontuur. Automatisch keek hij in noordelijke richting over de baai naar de ruige bergen die in de ochtendzon een heldere, gouden kleur hadden. 'We hebben achtendertig dagen naar het noorden over de bergen en door de grote woestijn gereisd,' snoefde hij, 'ver voorbij de grenzen van deze kolonie die niemand van de gouverneur en de Raad van de *voc* in Amsterdam mag oversteken. We zijn door gebieden getrokken waar vóór ons nog nooit een blanke is geweest.' Hij had niet de flux de bouche en het poëtische taalgebruik van zijn neef, maar zijn enthousiasme was aanstekelijk. Mansoer en Zama lachten met hem mee toen hij de barbaarse stammen waarmee ze in contact waren gekomen en de eindeloze kuddes hoefdieren op de vlaktes beschreef. Af en toe vroeg hij aan Zama: 'Het is waar wat ik zeg, hè? Je was erbij. Zeg tegen Mansoer dat het waar is.'

Zama knikte ernstig. 'Het is waar. Ik zweer het op het graf van mijn vader. Elk woord is waar.'

'Eens ga ik terug,' Jim deed de belofte eerder aan zichzelf dan aan de anderen. 'Ik

ga terug en steek de blauwe horizon over, tot aan het einde van dit land.’

‘En ik ga met je mee, Somoyal!’ Zama keek hem vol vertrouwen en genegenheid aan.

Zama herinnerde zich wat zijn vader over Jim had gezegd toen Aboli op het laatst stervende op zijn slaapkaros lag, opgebrand door zijn leeftijd, een gevelde reus wiens kracht eens onuitputtelijk had geleden. ‘Jim Courtney is de ware zoon van zijn vader,’ had Aboli gefluisterd.

‘Blijf hem trouw zoals ik Tom trouw ben gebleven. Je zult er nooit spijt van krijgen, mijn zoon.’

‘Ik ga met je mee,’ herhaalde Zama en Jim knipoogde tegen hem.

‘Natuurlijk ga je mee, boef. Niemand anders wil je hebben.’ Hij sloeg Zama zo hard op zijn rug dat deze bijna van de doft viel.

Hij had nog meer willen zeggen, maar op dat moment werd de wikkel van de kabeljauwlijn onder zijn voet vandaan gerukt en hij slaakte een triomfantelijke kreet. ‘Julie klopt aan de deur. Kom binnen, Julie!’ Hij liet de roerriem zakken en pakte snel de lijn op. Hij hield hem tussen zijn handen met genoeg speling om hem over de rand van de sloep te kunnen laten vieren. Zonder dat hij het hoefde te zeggen, haalden de beide anderen hun lijn met koortsachtige snelheid hand over hand over het dolboord binnen. Ze wisten dat het van vitaal belang was om Jim open water te geven om een echt grote vis te kunnen vangen.

‘Kom op, schoonheid!’ fluisterde Jim tegen de vis terwijl hij de lijn voorzichtig tussen zijn duim en wijsvinger hield. Hij voelde niets, alleen de zachte druk van de stroming. ‘Kom op, schatje! Pappa houdt van je,’ zei hij smekend.

Toen voelde hij een nieuwe druk op de lijn, een zachte, bijna heimelijke beweging. Elke zenuw in zijn lichaam stond nu gespannen als een boog. ‘Ze is er. Ze is er nog steeds.’

De lijn werd weer slap. ‘Ga niet bij me weg, lieveling. Ga alsjeblieft niet bij me weg.’ Jim leunde over de rand van de boot en hield de lijn hoog zodat deze recht van zijn vingers het groene, kolkende water in liep. De anderen keken met ingehouden adem toe. Toen zagen ze plotseling dat zijn opgeheven hand door een enorm gewicht bijna onweerstaanbaar naar beneden getrokken werd. De spieren van zijn armen en rug spanden zich en zwollen op als een adder die zich gereedmaakt om aan te vallen. Ze bleven allebei zwijgend en roerloos zitten toen zijn hand met de lijn bijna het wateroppervlak raakte.

‘Ja!’ zei Jim. ‘Nu!’ Hij boog zich met een ruk naar achteren en gooide zijn volle gewicht ertegenaan. ‘Ja! Ja, ja!’ Bij elk ‘ja’ trok hij beurtelings met zijn linker- en rechterarm aan de lijn. Rechts. Links en weer rechts. Jim moest zich tot het uiterste inspannen.

‘Dit kan geen vis zijn,’ zei Mansoer. ‘Geen enkele vis is zo sterk. Je moet de bodem aan je haak hebben.’ Jim antwoordde niet. Hij leunde met zijn volle gewicht achterover, met zijn knieën tegen het houten dolboord gedrukt om meer kracht te kunnen zetten. Hij had zijn tanden op elkaar geklemd, zijn gezicht werd paars en zijn ogen leken uit hun kas te puilen.

‘Pak de lijn vast!’ zei hij hijgend. De anderen haastten zich over het dek om hem te helpen, maar voordat ze het achterschip bereikten, werd Jim omvergetrokken en hij viel languit tegen de zijkant van de boot. De lijn schoot tussen zijn vingers door en ze roken een brandlucht alsof er schapenribben op kolen geroosterd werden toen de huid van zijn handpalmen gerukt werd.

Jim schreeuwde van pijn, maar hij hield de lijn vastberaden vast. Met een enorme krachtsinspanning lukte het hem de lijn over de rand van het dolboord te trekken. Hij probeerde hem daar vast te zetten, maar hij raakte nog meer huid kwijt toen zijn knokkels tegen het hout sloegen. Met zijn ene hand trok hij zijn muts af om die als handschoen te gebruiken, terwijl hij met de andere de lijn tegen het hout gedrukt hield. Ze schreeuwden alle drie als duivels in het hellevuur.

‘Help me! Pak het uiteinde van de lijn!’

‘Geef haar de ruimte. Straks trek je de haak recht.’

‘Pak de emmer. Gooi er water op! Straks vliegt de lijn nog in brand!’ Zama slaagde erin met beide handen de lijn vast te pakken, maar zelfs met vereende krachten konden ze de vlucht van de grote vis niet stoppen. De lijn siste van de spanning die erop stond terwijl hij over de rand schoot en tegelijkertijd voelden ze het pulserende zwiepen van de grote staart.

‘Water, maak de lijn in vredesnaam nat!’ brulde Jim. Mansoer dompelde de emmer naast de sloep onder en goot hem snel over hun handen en de sissende lijn leeg. Er steeg een stoomwolkje op toen het water verdampte.

‘Bij god! We zijn deze lijn bijna helemaal kwijt,’ schreeuwde Jim toen hij de bodem van de houten ton zag waarin de lijn opgerold was. ‘Vlug, Mansoer! Bind er een andere lijn aan vast.’ Mansoer werkte snel en met de handigheid waar hij om bekendstond, maar hij was maar net op tijd. Toen hij de knoop strak trok, werd het touw uit zijn hand gerukt. Het schoot door de vingers van de beide anderen en nam nog meer huid mee voordat het over het dolboord de groene diepte in verdween.

‘Hou op!’ smeekte Jim de vis. ‘Probeer je ons te vermoorden, Julie? Hou nou toch op, schoonheid.’

‘De tweede lijn is ook bijna weg,’ waarschuwde Mansoer. ‘Laat me het van je overnemen, Jim. Het hele dek zit onder het bloed.’

‘Nee, nee.’ Jim schudde heftig zijn hoofd. ‘Ze mindert snelheid. Het is bijna afgelopen.’

‘Met jou of met haar?’ vroeg Mansoer.

‘Ga maar op het toneel staan, neef,’ stelde Jim grimmig voor. ‘Je verspilt je geestigheid hier.’

De lijn begon langzamer tussen hun opengereten vingers door te lopen en stopte toen. ‘Laat die emmer verder maar,’ beval Jim. ‘Pak de lijn vast.’ Mansoer ging achter Zama aan de lijn hangen en door het extra gewicht kon Jim één hand loslaten om op zijn vingers te zuigen. ‘Doen we dit voor ons plezier?’ vroeg hij hun op verbaasde toon. Toen vervolgde hij op zakelijke toon: ‘Nu is het onze beurt, Julie.’

Ze hielden druk op de lijn, terwijl ze andere posities op het dek innamen. Ze stonden nu kop aan kont voorovergebogen met de lijn tussen hun benen.

‘Eén, twee, drie,’ telde Jim af en ze trokken de lijn in, terwijl ze zich met hun volle gewicht naar achteren lieten hangen. De knoop waarmee de tweede lijn aan de eerste bevestigd was, kwam over de rand en Mansoer, als derde man, rolde het touw in de ton op. Nog vier keer verzamelde de vis zijn krachten en schoot weg. Ze waren gedwongen de lijn te laten vieren, maar het werd elke keer minder. Daarna draaiden ze haar kop om en trokken haar terug, terwijl ze spartelde en rukte, maar haar kracht nam langzaam af.

Plotseling slaakte Jim, die vóór aan de lijn stond, een kreet van vreugde. ‘Daar is ze! Ik kan haar daarbeneden zien.’ De vis draaide diep onder de romp een grote cirkel. Toen ze langskwam, ving haar bronsrode zij het zonlicht op en weerkaatste het als een spiegel.

‘Grote god, wat is ze mooi!’ Jim zag dat het enorme goudkleurige oog door het smaragdgroene water naar hen omhoog staarde, De bek van de steenbrasem opende en sloot zich krampachtig en de kieuwen waren opengesperd terwijl ze water naar binnen pompten om aan de wanhopige behoefte aan zuurstof van de vis te voldoen. Haar bek was groot genoeg om het hoofd en de schouders van een volwassen man te kunnen omvatten en van boven en van onderen zag Jim dichte rijen tanden die zo groot en dik waren als zijn wijsvinger.

‘Nu geloof ik oom Dorry’s verhaal!’ Jim hapte naar lucht van inspanning. ‘Die tanden kunnen gemakkelijk het been van een man afbijten.’

Bijna twee uur nadat Jim de vis aan de haak had geslagen, hadden ze haar eindelijk naast de boot. Gedrieën tilden ze de gigantische kop uit het water. Toen ze dat deden, kreeg de vis haar laatste aanval van razernij. Haar lichaam was half zo lang als dat van een lange man en om het middel even dik als een Shetlandpony. Ze schokte en kronkelde tot haar neus haar brede staartvin aanraakte, eerst naar de ene en toen naar de andere kant. Door haar wilde bewegingen spoot het zeewater omhoog. Het daalde met grote druppels in de sloep neer en maakte de drie jongens zo nat alsof ze onder een waterval stonden. Ze hielden de lijn koppig vast tot de

heftige bewegingen zwakker werden. Toen riep Jim: ‘Hou haar vast. Ze is klaar voor de priester.’

Hij griste de houten knuppel uit de houder onder de spiegel. Het uiteinde ervan was verzwaard met lood en de knuppel lag zwaar en uitgebalanceerd in zijn grote rechterhand. Hij tilde de kop van de vis hoog op en zette zijn volle gewicht achter de slag. Hij raakte de vis op de benige ribbel boven de glinsterende gele ogen. Haar enorme lijf verstijfde en hevige trillingen trokken door haar glanzende rode flanken. Toen vloeide het leven uit haar weg en met haar witte buik naar boven bleef ze naast de boot drijven met haar kieuwen zo breed geopend als een damesparasol.

Drijfmat van het zweet en het zeewater leunden ze hevig hijgend over de spiegel, hun opengereten handen eromheen klemmend en staarden vol ontzag naar het prachtige dier dat ze gedood hadden. Er waren geen woorden om uiting te geven aan de overweldigende emoties van triomf en berouw, van vreugde en droefgeestigheid, die hen overmanden nu de ultieme passie van de jager zijn hoogtepunt had bereikt.

‘In naam van de Profeet, dit is echt een monster,’ zei Mansoer zacht. ‘Zij geeft me het gevoel dat ik heel klein ben.’

Jim verbrak de betovering. ‘De haaien kunnen hier elk moment zijn,’ zei hij. ‘Help me om haar aan boord te krijgen.’ Ze haalden het touw door de kieuwen van de vis en hesen haar toen aan boord waarbij de sloep gevaarlijk overhelde en bijna kapseisde. De kolossale vis paste amper in de boot en er was geen ruimte meer op de doften, dus gingen ze op het dolboord zitten. Toen de vis over de rand van de boot gleed, werd er een schub afgerukt die zo groot en glanzend was als een gouden dubloen.

Mansoer pakte hem op, hield hem schuin tot hij het zonlicht opving en staarde er gefascineerd naar. ‘We moeten haar meenemen naar High Weald,’ zei hij.

‘Waarom?’ vroeg Jim bruusk.

‘Om haar aan de familie te laten zien, aan onze vaders.’

‘Vanavond heeft zij haar kleur verloren, haar schubben zullen droog en dof zijn en zij zal stinken omdat zij begint te rotten.’ Jim schudde haar hoofd. ‘Ik wil haar zo blijven herinneren, in al haar glorie.’

‘Wat doen we dan met haar?’

‘We verkopen haar aan de hofmeester van het voc-schip.’

‘Zo’n prachtig dier? Wou je haar als een zak aardappelen verkopen? Dat lijkt heiligschennis.’

“‘Heb heerschappij over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt!’” citeerde Jim. ‘Genesis. Gods eigen woorden. We mogen ze doden en opeten. Hoe zou dat dan heiligschennis kunnen zijn?’

‘De woorden van jouw God, niet van de mijne,’ wierp Mansoer tegen.

‘Jouw God is dezelfde God als de mijne. We noemen Hem alleen anders.’

‘Hij is mijn God ook.’ Zama wilde niet buitengesloten worden. ‘Koeloe Koeloe, de Grootste van de Groten.’

Jim wikkelde een reep stof om zijn gewonde hand. ‘In naam van Koeloe Koeloe dan. Deze steenbrasem is het middel om aan boord van het Hollandse schip te komen. Ik ga haar gebruiken als introductiebrief bij de hofmeester. Ik ga hem niet alleen deze vis verkopen, maar alle producten van High Weald.’

Nu ze de noordwesterbries met tien knopen mee hadden, konden ze het zeil hissen zodat ze snel de baai binnenvoeren. Er lagen acht schepen in de baai voor anker, onder de bescherming van de kanonnen van het kasteel. De meeste lagen er al weken en waren reeds goed geproviandeerd.

Jim wees naar het laatst aangekomen schip. ‘Ze hebben al maanden geen voet aan land gezet. Ze zullen naar vers voedsel smachten. Ze hebben waarschijnlijk allemaal al scheurbuik.’ Jim haalde het roer om en zigzagde tussen de voor anker liggende schepen door. ‘Voor wat ze ons bijna aangedaan hebben, zijn ze ons een aardige winst verschuldigd.’ Alle Courtneys waren handelaren in hart en nieren en zelfs voor de jongste van hen had het woord ‘winst’ bijna een religieuze betekenis. Jim koerste naar het Hollandse schip. Het was een vierkant getuigde, grote, brede driedekker met drie masten en aan beide kanten twintig kanonnen, duidelijk een gewapend koopvaardijship. Het voerde de voc-wimpel en de vlag van de Hollandse Republiek. Toen ze dichterbij kwamen, zag Jim dat het schip stormschade aan de romp en de tuigage had opgelopen. Het had duidelijk een zware reis achter de rug. Toen ze nog dichterbij kwamen, kon Jim de naam van het schip lezen, die in verwaagde, vergulde letters op de achtersteven stond: *De Gelukkige Meeuw*. Hij grijsde om de misplaatste naam voor het oude, gehavende schip. Toen kneep hij van verbazing en belangstelling zijn groene ogen half dicht.

‘Vrouwen, bij God!’ Hij wees. ‘Honderden vrouwen.’ Mansoer en Zama stonden haastig op, klemde zich aan de mast vast en tuurden met hun hand boven hun ogen tegen de zon naar het schip.

‘Je hebt gelijk!’ riep Mansoer. Behalve de vrouwen van de burgers, hun onverstoerbare, zwaar gechaperonneerde dochters en de hoeren in de taveernes in de haven, waren er weinig vrouwen in Kaap de Goede Hoop.

‘Moet je kijken,’ fluisterde Jim vol ontzag. ‘Wat een schoonheden.’ Voor de mast stond het dek vol vrouwen.

‘Hoe weet je dat ze mooi zijn?’ vroeg Mansoer. ‘We zijn te ver weg om het te kunnen zien. Het zijn waarschijnlijk lelijke, ouwe wijven.’

‘Nee, God kan niet zo wreed tegen ons zijn.’ Jim lachte opgewonden. ‘Het zijn stuk voor stuk engelen uit de hemel. Dat weet ik gewoon!’

Er stond een groepje officieren op het halfdek en kluitjes matrozen waren al bezig met het repareren van de beschadigde tuigage en het schilderen van de romp. Maar de drie jongens in de boot hadden alleen maar oog voor de vrouwen op het voordek. Weer kregen ze de stank die om het schip heen hing in hun neusgaten en Jim riep vol afschuw uit: ‘Ze dragen voetboeien.’ Hij had de scherpste ogen van de drie en hij had gezien dat de vrouwen in rijen achter elkaar over het dek schuifelden met de moeizame loop van geketende gevangenen.

‘Gevangenen,’ zei Mansoer. ‘Je engelen uit de hemel zijn vrouwelijke gevangenen. Waarschijnlijk zijn ze zo lelijk als de nacht.’

Ze waren nu zo dichtbij dat ze sommigen van de haveloze schepsels beter konden zien; het grijze, vette haar, de tandeloze monden, de gerimpelde, bleke, oude huid, de diepliggende ogen en de vlekken en de blauwe plekken van de scheurbuik op de meeste van de meelijwekkende gezichten. Ze staarden met een blik van doffe wanhoop naar de naderende boot, zonder enige belangstelling of emotie te tonen.

Zelfs Jims wellustige gevoelens raakten bekoeld. Dit waren geen mensen meer, maar verslagen, mishandelde dieren. Hun ruwe zeildoeken hemden waren gerafeld en vies. Kennelijk droegen ze die al sinds ze uit Amsterdam waren vertrokken. Ze hadden geen water gehad om hun lichaam, laat staan hun kleding, te wassen. Er stonden met musketten gewapende bewakers in de betings van de grote mast en in het vooronder dat op het dek uitkeek. Toen de sloep binnen gehoorsafstand kwam, haastte een onderofficier zich naar de reling van het schip en bracht een spreekhoorn naar zijn mond. ‘Blijf uit de buurt,’ schreeuwde hij in het Hollands. ‘Dit is een gevangenschap. Blijf uit de buurt of we schieten op u.’

‘Hij meent het, Jim,’ zei Mansoer. ‘Laten we maken dat we weggkomen.’

Jim negeerde hem en hield een van de vissen omhoog. ‘Verse vis,’ schreeuwde hij terug. ‘Zo uit de zee. Een uur geleden gevangen.’ De man aan de reling aarzelde en Jim greep zijn kans. ‘Kijk hier eens naar.’ Hij wees naar het enorme kadaver dat de sloep grotendeels vulde. ‘Een steenbrasem. De lekkerste vis in de zee! Er is genoeg om iedereen aan boord een week lang te voeden.’

‘Wacht!’ schreeuwde de man terug. Hij haastte zich over het dek naar het groepje officieren. Na een korte discussie kwam hij terug naar de reling. ‘Goed dan. Kom maar! Maar blijf uit de buurt van de boeg. Maak je boot vast aan de kettingen aan de achterstevan.’

Mansoer streek het kleine zeil en ze roeiden naar de zijkant van het schip. Drie matrozen stonden aan de reling en richtten hun musketten op de sloep.

‘Doe geen domme dingen,’ waarschuwde de onderofficier, ‘tenzij jullie een kogel in je lijf willen hebben.’

Jim grijnsde innemend naar hem en liet hem zijn lege handen zien. ‘We hebben

geen kwaad in de zin, meneer. We zijn eerlijke vissers.' Hij was nog steeds gefascineerd door de rijen geketende vrouwen en hij staarde met afkeer en medelijden naar hen omhoog, terwijl ze in een lange rij langs de reling schuifelden. Toen richtte hij zijn aandacht op het langszij brengen van de boot. Hij deed het met de zwierigheid van een echte zeeman en Zama gooide het entertouw omhoog naar de matroos die in de kettingen boven hen wachtte.

De hofmeester van het schip, een mollige, kale man, stak zijn hoofd over de reling en tuurde in de sloep om de aangeboden vis te bekijken. Hij leek onder de indruk van het reusachtige kadaver van de steenbrasem. 'Ik ga niet schreeuwen. Kom naar boven, dan praten we erover,' zei de hofmeester tegen Jim en hij beval een matroos om een touw ladder over de reling te laten zakken. Dit was de uitnodiging waar Jim op gehoopt had. Hij klauterde als een acrobaat omhoog en over de reling van het schip en landde met een kletsend geluid van zijn blote voeten naast de hofmeester op het dek.

'Hoeveel kost die grote?' De vraag van de hofmeester was dubbelzinnig en hij bekeek Jims lichaam met de berekenende blik van een pederast. Een lekker stuk vlees, dacht hij, terwijl hij de gespierde borst en armen en de lange, gladde, welgevormde en door de zon gebruinde benen bestudeerde.

'Vijftien zilveren guldens voor onze hele lading vis.' Jim legde de nadruk op het laatste woord. Het was overduidelijk dat de hofmeester in hem geïnteresseerd was.

'Ben je soms een ontsnapte krankzinnige?' vroeg de hofmeester. 'Jij, je vis en je vieze bootje zijn bij elkaar nog niet de helft waard.'

'De boot en ik zijn niet te koop,' verzekerde Jim hem met een zeker genoegen. Als hij onderhandelde, was hij in zijn element. Zijn vader had hem goed opgeleid. Hij had geen scrupules om van de seksuele geaardheid van de hofmeester gebruik te maken om de beste prijs te krijgen. Ze werden het eens over een prijs van acht gulden voor de hele lading.

'Ik wil de kleinste vis houden voor het avondeten van mijn familie,' zei Jim en de hofmeester grinnikte. 'Je bent een harde onderhandelaar, jongen.' Hij spuwde op zijn rechterhand en stak hem Jim toe. Jim deed hetzelfde en ze gaven elkaar een hand om de koop te bezegelen.

De hofmeester hield Jims hand een beetje langer vast dan nodig was. 'Wat heb je nog meer te koop, jonge hengst?' Hij knipoogde tegen Jim en likte met zijn tong over zijn dikke, door de zon gebarsten lippen.

Jim antwoordde niet direct. Hij liep naar de reling om te kijken hoe de bemanning van *De Gelukkige Meeuw* een vrachtnet in de sloep liet zakken. Met moeite lieten Mansoer en Zama de enorme vis erin glijden. Het net werd omhooggehesen en op het dek gezwaaid. 'Ik kan u een lading verse groente verkopen: aardappelen,

uien, pompoenen, fruit. Alles wat u maar wilt hebben voor de helft van de prijs die ze u berekenen als u uit de tuinen van de Compagnie koopt,' zei Jim.

'Je weet heel goed dat de voc het monopolie heeft,' zei de hofmeester. 'Ik mag niet van particuliere handelaren kopen.'

'Dat kan ik wel regelen door een paar gulden in de juiste handen te stoppen.' Jim raakte de zijkant van zijn neus aan. Iedereen wist hoe simpel het was om de functionarissen van de Compagnie in Kaap de Goede Hoop gunstig te stemmen. Corruptie was in de koloniën een manier van leven.

'Goed dan. Breng me een lading van de beste spullen die je hebt,' stemde de hofmeester in en hij legde vaderlijk een hand op Jims arm. 'Maar zorg dat je niet betrappt wordt. We willen niet dat de huid van zo'n knappe jongen als jij met de zweep helemaal opengeranseld wordt.' Jim ontweek zijn aanraking subtiel. Je moest een klant nooit kwetsen. Er ontstond plotseling commotie op het voordek en Jim keek achterom, dankbaar dat hij even van de aandacht van deze mollige, bezwete man verlost was.

De eerste groep vrouwelijke gevangenen werd naar het benedendek gedreven en een andere rij kwam naar boven om gelucht te worden. Jim staarde naar het meisje voor aan de nieuwe rij gevangenen. Zijn adem stakte en zijn hart bonkte in zijn keel. Ze was lang, maar broodmager en bleek. Ze droeg een hemdjurk van versleten, gescheurd zeildoek zodat haar knieën door de gaten heen te zien waren. Haar benen waren, net als haar armen, dun en benig omdat het vlees door uithongering weggeteerd was.

Onder het vormeloze zeildoek leek haar lichaam jongensachtig en miste het de welvingen en de ronde contouren van een vrouw. Maar Jim keek niet naar haar lichaam; hij staarde naar haar gezicht.

Haar hoofd was klein, maar het stond gracieus op haar lange nek, als een niet ontloken tulp op zijn steel. Haar huid was bleek en smetteloos en zo fijn van structuur dat hij zich voorstelde dat hij haar jukbeenderen erdoorheen kon zien. Zelfs in deze verschrikkelijke omstandigheden had ze kennelijk moeite gedaan om te voorkomen dat ze in een moeras van wanhoop zou wegzinken. Ze droeg haar haar in een dikke vlecht die over haar ene schouder naar voren hing. Ze was er op de een of andere manier in geslaagd om het haar schoon te houden en te kammen. Het kwam bijna tot haar middel en het was blond en zo fijn als gesponnen Chinese zijde. Het glansde in het zonlicht als een gouden gienje. Maar het waren haar ogen die Jims adem langer dan een minuut deden stokken. Ze waren blauw, de kleur van de hoge Afrikaanse hemel hartje zomer. Toen ze naar hem keek, sperde ze ze wijd open. Toen gingen haar lippen vaneen en hij zag dat haar tanden wit en gelijkmatig waren, zonder spleetjes ertussen. Ze bleef abrupt staan en de vrouw achter haar botste

tegen haar op. Ze verloren allebei hun evenwicht en vielen bijna. Hun voetboeien kletterden en de andere vrouw duwde haar ruw naar voren en vervloekte haar met het accent van het Antwerpse havenkwartier. ‘Schiet op, prinses, lopen met je mooie poesje.’

Het meisje leek het niet te horen.

Een van de bewaarders ging achter haar staan. ‘Opschieten, stomme koe.’ Hij sloeg haar met zijn karwats op haar magere, blote bovenarm en er bleef een vuurrode striem achter. Jim moest zich bedwingen om niet naar voren te springen om haar te beschermen en de dichtstbijzijnde bewaarder voelde dat. Hij richtte zijn musket op Jim, die naar achteren stapte. Hij wist dat de grove hagel vanaf die afstand zijn buik zou openrijten. Maar het meisje had de lichte beweging ook gezien en ze herkende iets in hem. Ze strompelde naar voren met haar ogen vol tranen van pijn door de slag met de karwats en masseerde intussen de vuurrode striem. Ze bleef hem met die gekwelde blik in haar ogen aankijken toen ze langs de plek kwam waar Jim op het dek stond. Hij beseftte dat het gevaarlijk en zinloos was om iets tegen haar te zeggen, maar voordat hij het wist rolden de woorden al van zijn lippen en er klonk medelijden in zijn stem. ‘Ze hebben je uitgehongerd.’

Een zweem van een spottend glimlachje speelde even om haar mond, maar verder gaf ze er geen blijk van dat ze hem had verstaan. Toen werd ze door de feeks in de rij achter haar naar voren geduwd. ‘Vandaag geen jonge pik voor je, hoogheid. Je zult je vinger moeten gebruiken. Doorlopen.’ Het meisje verdween benedendeks.

‘Ik zal je een goede raad geven, jongen,’ zei de hofmeester, die naast hem stond. ‘Probeer niets met een van die teven. Dat is de kortste weg naar de hel.’

Jim forceerde een grijns. ‘Ik ben moedig, maar niet dom.’ Hij strekte zijn hand uit en de hofmeester telde er acht zilveren guldens in uit. Jim zwaaide een been over de reling. ‘Ik zal u de lading groente morgen brengen. Dan kunnen we misschien in een van de taveernes een grog gaan drinken.’ Toen hij zich in de sloep liet zakken, mompelde hij: ‘Of ik kan je nek en allebei je dikke benen breken.’ Hij nam zijn plaats achter het roer in.

‘We vertrekken. Hijs het zeil,’ zei hij tegen Zama en hij draaide de boot voor de wind. Ze voeren langs de zijkant van *De Gelukkige Meeuw*. De patrijspoorten van de geschutpoorten stonden open om licht en lucht in de geschutdekken binnen te laten. Jim keek door de dichtstbijzijnde patrijspoort toen hij erlangs kwam. Het overvolle geschutdek was een visioen van de hel en het stonk er als een varkensstal of een beerput. Honderden vrouwen hadden maanden achtereen in die lage, smalle ruimte geperst gezeten.

Jim rukte zijn blik los en hij keek naar de reling van het schip, hoog boven zijn hoofd. Hij zocht nog steeds naar het meisje, maar hij verwachtte dat hij teleurge-

steld zou worden. Toen zag hij dat die ongelooflijk blauwe ogen op hem neerkeken en zijn hart begon sneller te kloppen. Het meisje schuifelde in de rij gevangenen langs de reling bij de boeg.

‘Hoe heet je?’ riep hij dringend. Op dat moment was dat voor hem het belangrijkste op de wereld.

Haar antwoord was zwak op de wind, maar hij las het van haar lippen. ‘Louisa.’

‘Ik kom terug, Louisa. Houd moed,’ schreeuwde hij roekeloos en ze staarde hem uitdrukingsloos aan. Toen deed hij iets wat nog roekelozener was. Hij pakte de rode stompneus op die hij bij de verkoop achtergehouden had. De vis woog bijna vijf kilo en hij gooide hem moeiteloos omhoog. Met een hongerige, wanhopige uitdrukking op haar gezicht ving Louisa hem met beide handen op. De groteske slet in de rij achter haar sprong naar voren en probeerde hem uit haar handen te trekken. Onmiddellijk wierpen zich drie of vier andere vrouwen in de strijd en ze vochten om de vis als een meute wolven. Toen snelden de bewaarders toe om hen uit elkaar te halen en ze sloegen de krijsende vrouwen met de karwatsen. Jim wendde zich met een misselijk gevoel in zijn maag af. Zijn hart werd verscheurd door medelijden en door een ander gevoel dat hij niet herkende omdat hij het nog nooit ervaren had.

Ze voeren gedrieën in grimmig stilzwijgen verder, maar Jim draaide zich om de paar minuten naar het gevangenschap om.

‘Je kunt niets voor haar doen,’ zei Mansoer ten slotte. ‘Vergeet haar, neef. Ze is buiten je bereik.’

Jims gezicht betrok van woede en teleurstelling. ‘O, ja? Je denkt zeker dat je alles weet, Mansoer Courtney. We zullen zien. We zullen zien!’

Op het strand voor hen stond een van de stalknechten gereed met een span opgetuigde muilezels om hen te helpen de sloep op het strand te trekken. ‘Blijf daar niet zitten als een paar aalscholvers die hun vleugels op een rots laten drogen. Strijk het zeil,’ snauwde Jim, die nog steeds een vage, ongerichte woede voelde.

Met de riemen stil wachtten ze bij het begin van de branding op de juiste golf. Toen Jim hem zag aankomen, schreeuwde hij: ‘Daar gaan we. Allemaal tegelijk meeroeien. Trekken!’

De golf schoot onder het achterschip en plotseling surften ze met grote snelheid boven op de groene, omkrullende golf naar het strand. De golf tilde hen hoog op en trok zich terug toen ze gestrand waren. Ze sprongen uit de boot en toen de stalknecht met het span muilezels naar hen toe galoppeerde, haakten ze de boot vast aan de trekketting. Ze draafden naast het span en spoorden het met kreten aan tot de boot ruim voorbij de hoogwaterlijn was, waar ze hem loshaakten.

‘Ik heb morgenochtend vroeg weer een span muilezels nodig,’ zei Jim tegen de stalknecht. ‘Zorg dat ze klaarstaan.’